

Духът на пророчеството: времето на забавянето и среднощният вик

Двете плочи на Авакум

Jeff Pippenger
2012-10-14

Двете плочи на Авакум 2 от 95

Разбиране на милеритския календар и времето на забавянето

В предишното ни представяне възникна въпросът как 22 октомври 1844 г. може да бъде десетият ден от седмия месец, ако 22 март 1844 г. е първият ден от първия месец. Милеритите през март 1844 г. са разбирали погрешно онова, което са смятали за края на 1843 г. След това разочарование те преразгледали библейското изчисляване на времето. Това е обяснено в книгата на Герхард Дамстегт, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, по-специално на страници 89 и 92. Когато приели, че 1843 г. е приключила, те преоценили два съставни елемента на своето разбиране за времето: прехода от 1843 към 1844 г. и дните, които отбелязват началото и края на годините, за да могат да изчислят десетия ден от седмия месец.

Често подчертавам, че от 22 март до 22 октомври са седем месеца. Не твърдя, че това е Движението на Седмия месец, но е интересно, че милеритите са смятали 22 март за значима дата, и това е полезен мисловен ориентир — седем месеца по-късно ви отвежда до 22 октомври. Това е факт.

Разочарованието и времето на забавяне не бяха изпълнения на времево пророчество, а по-скоро резултат от погрешно разбиране от страна на милеритите. Тяхното погрешно разбиране изпълни времето на забавяне и разочарованието; нямаше никакво конкретно пророчество, което да заявява, че времето на забавяне ще започне в определен момент. Тяхното убеждение, че 1843 г. е отминала на 22 март 1844 г., породило разочарованието.

Дамстигт казва:

„Макар че караимското изчисление, което посочваше края на еврейската година при новолунието на 17 април 1844 г., беше предпочитано в основните милеритски периодични издания, мнозинството от вярващите гледаха към 21 март 1844 г. като към времето на Христовото завръщане. Извън милеритското движение 21 март беше добре известна дата и съществуваше твърде широко очакване за цялостен крах на цялата система на адвентизма на тази дата.“

Вчера прочетохме, че Милър е очаквал тази дата. По-голямата част от милеритите са гледали към тази дата и дори техните противници са знаели това и са я наблюдавали като доказателство, че милеритите са лъжливи. Това беше общоприетото разбиране. След като тя

отмина, те започнаха да изследват по-внимателно времевите пророчества, което ги доведе до 22 октомври 1844 г. Това дава отправна точка за въпроса, който възникна вчера.

Времето на забавянето и първото видение на Елън Уайт

Днес искам да отделя повече време на времето на забавяне. Това е важно, защото разглеждаме първото видение на Елън Уайт, в което тя казва, че ярката светлина в началото на пътеката към Небето е Среднощният вик, и ако отречеш тази светлина, падаш от пътеката към Небето. Опитвам се да покажа, че Среднощният вик в нейното видение обхваща цялата история на вестта на Втория ангел.

Лично аз нямам никакъв проблем да кажа, че Среднощният вик в онова видение, който е в началото на пътеката и хвърля светлина по целия път, представлява историята на милеристите от 1840 до 1844 година. Динамиката на тази история трябва да бъде правилно разбрана. Изпълнението на самия Среднощен вик беше от 12 до 17 август, когато вестта беше представена на лагерното събрание в Ексетър, а след това те носеха вестта около два месеца — септември и октомври, два месеца и пет дни. Преди 22 октомври те се подготвяха за завръщането на Господа. Този двумесечен период е историята на Среднощния вик. Обаче не можете да разберете този период, без да разберете стъпките, които водеха към него. За мен Среднощният вик е, по-специално, историята на времето на забавянето, продължаваща до 22 октомври 1844 година.

Откриване на вестите на трите ангела

Ето историята от 1840 до 1844 година. Има няколко пасажа в Духа на пророчеството, където сестра Уайт ни казва, че трябва да знаем къде да разположим вестите. Когато започнете да разполагате вестите, осъзнавате, че всички вестии достигат до определен момент във времето и след това биват надарени със сила.

Първият ангел пристигна през 1798 година, във Времето на края, когато книгата на Даниил е разпечатана и настъпи увеличение на знанието. Вестта на първия ангел се овластява на 11 август 1840 година, когато принципът ден-година е потвърден за целия свят, като така слиза ангелът от Откровение 10, който символизира овластяването на вестта на първия ангел.

Вторият ангел дойде през юни 1842 година. Вчера прочетохме, че през юни 1842 година г-н Милър изнесе своята втора поредица от представяния в църквата на улица „Каско“. С малки изключения протестантските църкви затвориха вратите си. Така през юни 1842 година дойде вестта на Втория ангел, защото когато една протестантска църква затвори вратата си срещу вестта на Първия ангел, тя става част от Вавилон. Вестта на Втория ангел е призив за излизане от Вавилон. Тя е прогресивна.

Сестра Уайт ни казва, че макар протестантите да започнаха да затварят вратите си през юни 1842 г., призивът за излизане от Вавилон — съдържанието на вестта на Втория ангел — в действителност не започна чак до лятото на 1844 г.

Вестта на Втория ангел дойде през юни 1842 г. и е овластена чрез вестта на Среднощния вик, 12–17 август 1844 г., на лагерното събрание в Ексетър.

Третият ангел дойде на 22 октомври 1844 г., защото в този ден се отвори пътят към Пресветото място, където хората могат да разберат, че Христос сега е Първосвещеник в Пресветото място. Там се разпознава ковчегът на завета, а в ковчега са Десетте заповеди. Когато сестра Уайт бе взета в Пресветото място и погледна Десетте заповеди, тя видя, че заповедта за съботата сияеше над останалите, отбелязвайки значението на съботата във вестта на Третия ангел. Това ще бъде изпитание относно събота или неделя. На 22 октомври 1844 г. дойде съдържанието на вестта на Третия ангел.

Една обща характеристика на трите вести е, че когато в 1798 година пристигна Вестта на първия ангел, никой не я разбираше. Господ издигна Уилям Милър, за да бъде вестителят на първия ангел, но едва през 1818 година — двадесет години по-късно — Милър започна да разбира вестта. Вестта пристига, но е нужно време, преди Божият народ да я разпознае, а след това тя бива овластена.

Вестта на втория ангел пристигна през юни 1842 година, но нито един милерит през 1842 година не започна да нарича протестантските църкви Вавилон. Те още не го разпознаваха. Едва през лятото на 1844 година започнаха да го разпознават и да призовават хората да излязат от църквите. Вестта пристига, после бива разбрана, а след това бива овластена.

На 22 октомври 1844 г., когато Хайръм Едсън имаше видението си за Христос, Който се придвижва от Светото място към Пресветото място, те получиха известна светлина относно промяната в Христовото служене. Но на 23 октомври 1844 г. Хайръм Едсън не беше подготвен да напише статия или да проповядва проповед за това, че неделата е белегът на звяра. Те не разбираха Третата ангелска вест до след този период.

Вестта на Третия ангел се овластява, както знаят адвентистите от седмия ден, когато към нея се присъединява Четвъртият ангел от Откровение 18. За онези, които гледат това чрез LiveStreaming или по-късно на DVD, може да поискате да спорите относно времето, когато Четвъртият ангел се присъединява към Третия — на 11 септември 2001 г. На този етап ние не излагаме никакви доводи по този въпрос, но и не го отричаме: Четвъртият ангел се присъединява към Третия ангел с рухването на Кулите близнаци и именно тук Вестта на Третия ангел се овластява.

И трите ангелски вести притежават следните характеристики: те идват, биват разбрани и след това биват овластени.

Двете затваряния на вратите и очиствания на храма

През юни 1842 година една врата започна да се затваря, белязана от това, че протестантските църкви затвориха вратите си за вестта на Първия ангел. В началото на тази история виждаме една затваряща се врата, а в края на тази история — историята на Втория ангел — вратата отново се затваря: вратата към Светото място, вратата в притчата за десетте

девици.

Тези две затваряния на вратата са важни за отбелязване, особено ако ще разглеждате двете очиствания на храма. Христос очисти храма два пъти, когато беше на земята, а Сестра Уайт ни казва, че в края на света ще има две очиствания на храма, както е било и по времето на милеритите. Очистванията на храма в милеритското време могат да бъдат отбелязани при затварянето на вратата през юни 1842 г. — първата врата на храма, протестантството — и при второто очистване на храма, когато очистването на храма на милеритите завърши.

Ще разгледаме времето на забавянето. В тази история на Втория ангел времето на забавянето настъпва на 22 март 1844 г. и е рамкирано от две очиствания на храма. Това е вестта на Втория ангел.

Това е също и историята на Геден. В историята на Геден имаше две очиствания, което е един от символите на двете очиствания на храма и вестта на втория ангел.

Времето на забавянето и среднощният вик в пророчеството

Нека започнем нашето изследване с цитат от *Spiritual Gifts*, том 1, стр. 195, 196. Разглеждаме времето на забавянето, за да разберем връзката му със Среднощния вик, защото не желаем да отхвърлим светлината на Среднощния вик; ако сторим това, ще паднем от пътеката долу в нечестивия свят.

Бяха изпратени ангели, за да окажат помощ на могъщия ангел от небето, и аз чух гласове, които сякаш звучаха навсякъде: „Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и за да не приемете от язвите ѝ; защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спомни нейните беззакония.“ „Тази вест изглеждаше като прибавка към третата вест“ — тук тя току-що цитира Откровение 18:4: „Излезте от нея, люде Мои, . . .“ И тя казва: „Тази вест изглеждаше като прибавка към третата [ангелска] вест и се присъедини към нея, както среднощният вик се присъедини към вестта на втория ангел през 1844 година.“

Вестта на Втория ангел идва през юни 1842 година, а Среднощният вик се присъединява към нея през август 1844 година. Това изливане на Духа върху тази вест — призова да се излезе от Вавилон — е историята, която сестра Уайт използва, за да опише историята на 11 септември 2001 година, когато към Вестта на Третия ангел се присъединява Четвъртият ангел. Четвъртият ангел е времето, когато Силният ангел от Откровение 18 слиза.

„Тази вест изглеждаше като добавка към третата вест и се съедини с нея, както среднощният вик се присъедини към вестта на втория ангел през 1844 година. Божията слава почиваше върху търпеливите, чакащи светии“ — върху кого почиваше Божията слава? Върху търпеливите — какво? Чакащи. Търпеливите, чакащи светии. Така ли? Чакащите светии; защото сега сме в онази история, в която пророчеството казва: „Блажен е онзи, който чака и достигне до 1335. Ако видението се забави, чакай го.“ Хората, които ще приемат изливането на Светия Дух, са чакащите светии.“

„Славата Божия почиваше върху търпеливите, очакващи светии, и те безстрашно дадоха последното тържествено предупреждение, прогласявайки падането на Вавилон и призовавайки Божия народ да излезе от нея, за да могат да избегнат нейното страшно наказание.“ — Разбира се, това се отнася за нашето време; но очакващите светии в нашето време са предобразени от очакващите светии в милеристката история, която разглеждаме.

„Светлината, която бе изляна върху чакащите, проникна навсякъде и онези, които имаха някаква светлина в църквите, които не бяха чули и отхвърлили трите вести, откликнаха на призива и напуснаха падналите църкви.“ — Това е: „Излезте от нея, люде Мои!“ Това говори за онези, които излизат от църквите на Вавилон в нашето време, щом неделният закон влезе в сила в Съединените щати. Това са падналите църкви, църквите на Вавилон.

„Мнозина бяха достигнали възрастта на отговорност, откакто бяха дадени тези вести, и светлината ги озари, и им бе дадена привилегията да изберат живот или смърт.“ — Сега тя казва, че днес в протестантските църкви има хора, които са достигнали възрастта на отговорност след 22 октомври 1844 г.; и това е така. Хората в протестантските църкви днес не са били живи, когато в милеритната история е дошла вестта на Третия ангел. Те не се държат отговорни за отхвърлянето, което протестантските църкви извършиха в своя времеви период, и това е ключов момент, който трябва да се отбележи, ако някога изследвате как историята на Христос онагледява края на света; защото, технически погледнато, в пророчески смисъл, Йерусалим е можел и е трябвало да бъде разрушен през 34 сл. Хр.

Имаше 490 години изпитателно време, отрязани за юдеите от 2300-те години, отбелязани в Даниил 8 и Даниил 9. Тези 490 години завършиха в 34 сл. Хр. с убиването с камъни на Стефан. В този момент Йерусалим, пророчески, трябваше да бъде разрушен, но не беше разрушен чак до 70 г. В „Великата борба“ сестра Уайт казва същото за тази история. Тя казва, че е имало деца и други, които не бяха чули вестта на Христос и учениците преди 34 г., и Бог в Своята милост им даде време да бъдат изправени пред вестта преди разрушението на Йерусалим. Тя определя, както прави и Христос, разрушението на Йерусалим като илюстрация на края на света.

Тази история предобразява самата история, за която тя говори. Когато неделният закон дойде в Съединените щати и вестта най-сетне отиде при падналите църкви, Божиите чеда, които сега са във Вавилон, няма да бъдат държани отговорни за отхвърлянето, което техните църкви или предци са извършили през XIX век.

Мнозина бяха достигнали до възраст на нравствена отговорност, откакто тези вести бяха дадени, и светлината озари върху тях, и им бе предоставена привилегията да изберат живот или смърт. Някои избраха живота и заеха своето място с онези, които очакваха своя Господ и пазеха всичките Му заповеди. Третата вест трябваше да извърши своето дело; всички трябваше да бъдат изпитани чрез нея, а скъпоценните трябваше да бъдат призовани да излязат от религиозните общности. Убеждаваща сила въздейства върху искрените, докато проявлението на Божията сила държи в страх и въздържание роднини и приятели, и те не смеят, нито имат силата, да възпрепятстват онези, които чувстват

действието на Божия Дух върху себе си. Последният призив достига дори и до бедните роби, и благочестивите между тях, със смирени изрази, изливат своите песни на безмерна радост при изгледа за своето щастливо избавление, а господарите им не могат да ги възпрат; защото страх и удивление ги държат в мълчание. Извършват се велики чудеса, болните се изцеляват, и знамения и чудеса следват вярващите. Бог е в това дело и всеки светец, безстрашен пред последствията, следва убежденията на собствената си съвест и се съединява с онези, които пазят всички Божии заповеди; и те разгласяват навред третата вест със сила. Видях, че третата вест ще завърши със сила и мощ, далеч превъзхождащи среднощния вик.

В тези два абзаца това е вторият път, когато тя сравнява нашата история при Неделния закон в края на света с историята на Среднощния вик. Първия път тя казва, че Могъщият Ангел от Откровение 18 се присъединява към Третия Ангел, както Среднощният вик се присъедини към Втория Ангел. Макар че разглежда историята на кризата, свързана с Неделния закон, тя ясно използва историята на Втория Ангел като отправна точка. Това са успоредни истории.

„Божии слуги, надарени със сила отгоре, с лица озарени и сияещи от свято посвещение, излязоха, изпълнявайки своето дело и прогласявайки вестта от небето. Души, които бяха разпръснати из религиозните общности, откликнаха на зова, и скъпоценните бяха бързо изведени от обречените църкви, както Лот беше бързо изведен от Содом преди нейното унищожение.“

Що се отнася до призива за излизане от Вавилон, било в края на света, било във вестта на втория ангел, Лот е символ на тази история и на разрушаването на Содом.

Ако разбирате правилно Даниил 11, в стих 41 Северният цар навлиза в прекрасната земя и мнозина са повалени, но „тия ще се избавят от ръката му: Едом, Моав и първенците на амонците“. Моав и Амон са потомците на двете дъщери на Лот. Семейството на Лот представлява онези, които се избавят от ръката на папството в кризата около неделния закон.

Сестра Уайт използва тази символика. Падналите църкви са представени чрез Лот, а скъпоценните бяха изведени набързо от обречените църкви, както Лот беше изведен набързо от Содом преди неговото разрушение. Божият народ бе приготвен и укрепен чрез превъзходната слава, която слезе върху тях в богато изобилие, подготвяйки ги да устоят в часа на изкушението. Навсякъде се чуваше множество гласове, които казваха: „Тук е търпението на светиите; тук са онези, които пазят Божиите заповеди и вярата Исусова.“

Докато тя говори за призива за излизане от Вавилон в края на света, тя използва историята на вестта на Втория ангел в милеритския период, за да опише този призив. Вестта на Втория ангел е призив за излизане от Вавилон, и тази история е предобраз на историята на кризата около неделния закон.

Една от библейските препратки, които Елън Уайт използва, за да опише тази история, е разказът за Содом и Гомора. Ще прочетем от Битие 19:1–11, което е част от историята за Лот.

И двама ангели дойдоха в Содом вечерта; а Лот седеше в портата на Содом; и Лот, като ги видя, стана да ги посрещне; и се поклони с лице до земята; и каза: Ето сега, господари мои, отбийте се, моля ви, в дома на слугата си, и пренощувайте, и измийте нозете си, а рано сутринта ще станете и ще продължите по пътя си. А те казаха: Не; но ще пренощуваме на улицата. Но той ги настояваше твърде много; и те се отбиха при него и влязоха в къщата му; и той им приготви гощавка, и опече безквасен хляб, и те ядоха. Но преди да си легнат, мъжете на града, мъжете на Содом, наобиколиха къщата, и млади, и стари, целият народ от всички краища; и повикаха Лот и му казаха: Къде са мъжете, които дойдоха при тебе тази нощ? Изведи ги при нас, за да ги познаем. А Лот излезе при тях на входа и затвори вратата след себе си, и каза: Моля ви, братя мои, не вършете такова зло. Ето сега, имам две дъщери, които не са познали мъж; нека, моля ви, ги изведе при вас, и постъпете с тях, както е добро в очите ви; само на тези мъже не правете нищо, защото затова влязоха под сянката на покрива ми. А те казаха: Отдръпни се. И пак казаха: Този човек дойде да се засели като пришълец, а непременно иска да съди; сега ще постъпим по-зле с тебе, отколкото с тях. И силно притиснаха човека, именно Лот, и се приближиха да разбият вратата. Но мъжете простряха ръце, издърпаха Лот при себе си в къщата и затвориха вратата. А мъжете, които бяха при входа на къщата, поразиха със слепота, от малък до голям, така че те се измъчваха да намерят вратата.

Постепенното изпитване и времето на забавяне

Сестра Уайт говори за прогресивен процес на изпитване във времето на Христос и във времето на милеритите, като илюстрира прогресивен процес на изпитване за нас. В „Ранни писания“, стр. 259, тя казва:

„Онези, които не искаха да приемат вестта на Йоан Кръстител, не можеха да получат полза от ученията на Исус, нито можеха да получат полза от служението на Христос в небесното светилище.“ След това тя казва: „Онези, които не приеха вестта на първия ангел, не можеха да получат полза от вестта на втория ангел, нито можеха да получат полза от среднощния вик.“

В онзи пасаж в „Ранни писания“, стр. 259, когато в дните на Христос вратата се затваря, юдеите са в свършен мрак, слепота.

Милеритската история на Втория ангел е историята на Лот. Двамата ангели идват в града (юни 1842 г.), вестта на Втория ангел пристига и Лот ги приканва да пренощуват (Времето на забавянето). Има съд, и след това една врата се затваря (22 октомври 1844 г.).

Ще разгледаме още една библийска история, в която време на забавяне съответства на милеритската история, преди да съберем всичко това заедно.

Мойсей, светилището и времето на забавянето

Следващото събитие в историята е как Мойсей получава наставления относно изграждането на светилището и Закона.

На седмия ден, който беше съботата, Моисей бе повикан да се изкачи в облака. Гъстият облак се разтвори пред очите на целия Израил и славата на Господа избухна като пояждащ огън. „И Моисей влезе всред облака и се възкачи на планината; и Моисей остана на планината четиридесет дни и четиридесет нощи.“ Патриарси и пророци, 313, 314.

Пребиваването от четиридесет дни на планината не включваше шестте дни на подготовка.

По време на тази история Моисей прекара 46 дни, получавайки наставления относно изграждането на храма, което съответства на 46-те години от 1798 до 1844 г., когато Господ издигна милеритския храм, и на 46-те години от възстановяването на храма от Ирод, отбелязани в Йоан 2:20, както и на 46-те хромозоми на човешкия храм. През шестте дни Иисус Навин беше с Моисей и двамата ядяха манна и пиеха от потока, който се спускаше от планината. Иисус Навин не влезе в облака с Моисей, а остана отвън, като всекидневно ядеше и пиеше, докато очакваше завръщането на Моисей, докато Моисей постеше през четиридесетте дни.

По време на престоя си на планината Моисей получи указания за построяването на светилище, в което Божественото присъствие щеше да се проявява по особен начин. „И нека Ми направят светилище, за да обитавам между тях“ (Изход 25:8) — такава беше Божията заповед.

Тук намираме числото 46, свързано с изграждането на светилището.

Ще четем от Изход и ще отбележим време на забавяне в този разказ, тъй като то предобразява времето на забавяне във времето на Христос, при милеритите и в края на света. Времето на забавяне създава обстановката, която позволява Среднощният вик да бъде прогласен и да произведе две категории поклонници. Без времето на забавяне динамиката на тази история не би била налице за онова, което Господ желае да извърши при Среднощния вик. Трябва да видим какво представлява времето на забавяне.

И Той каза на Моисея: Възкачи се при Господа — ти и Аарон, Надав и Авиуд, и седемдесет от Израилевите старейшини; и поклонете се отдалеч. . . . И Моисей взе половината от кръвта и я сложи в съдове; а другата половина от кръвта поръси върху олтара. И взе книгата на завета и я прочете пред народа; а те казаха: Всичко, което Господ е казал, ще извършим и ще бъдем послушни. Тогава Моисей взе кръвта и поръси народа, и каза: Ето кръвта на завета, който Господ сключи с вас относно всички тези думи. Изход 24:1, 6–8.

Този 46-дневен период, това Време на очакване, е времето, когато Господ влиза в завет с един народ.

Сключи ли Господ завет с милеритите в тази история? Да.

Сключи ли Той завет с християнската църква на Петдесетница по времето на Христос? Да.

И тъй, това време на привидно забавяне е един от белезите по пътя на Господа, когато Той влиза в завет с един народ.

И Господ каза на Моисей: Възкачи се при Мене на планината и бъди там; и ще ти дам каменни плочи, и закона, и заповедите, които написах, за да ги поучаваш. Тогава Моисей стана, и Иисус Навин, служителят му; и Моисей се възкачи на Божията планина. И каза на старейшините: Почакайте тук за нас, докато се върнем при вас; и ето, Аарон и Ор са с вас; ако някой има някаква работа, нека се обърне към тях. И Моисей се възкачи на планината, и облак покри планината. И славата Господня обитаваше на Синайската планина, и облакът я покриваше шест дни; а на седмия ден Той повика Моисей изсред облака. А изгледът на славата Господня беше като пояждащ огън на върха на планината пред очите на израилевите синове. И Моисей влезе сред облака и се изкачи на планината; и Моисей остана на планината четиридесет дни и четиридесет нощи. Изход 24:12-18.

В историята на Мойсей виждаме време на забавяне. През това време двете плочи символизират завета, а Господ влиза в завет и дава на Мойсей наставления за построяването на храма.

От 1798 до 1844 г., през тези 46 години, Господ изграждаше милеритския храм, за да може да влезе в завет със съвременния Израил.

Периодът, за който току-що четохме — този с Моисей и времето на забавянето на 70-те старейшини — се нарича Петдесетница в библейската история: петдесет дни след Пасха. Господ нареди на Израил да възпоменава Петдесетница завинаги. В Новия Завет Петдесетница е средоточие на ранната християнска църква, възпоменаваща именно тази история. Откриваме същите съставни елементи при Петдесетница във времето на Христос, в историята на милеритите, и тези съставни елементи ще се повторят в края на света.

Петдесетница и времето на изчакване в Новия Завет

Нека разгледаме Петдесетница в светлината на Лука 24:44–52, в разказа за пътя към Емаус.

По-рано в Евангелието според Лука двамата ученици, които вървят с Исус, Го молят да остане с тях. Библията употребява думата „остане“. Там е отбелязано време на оставане, но ние искаме да отбележим друго време на оставане в същата тази история.

И Той [Исус] им каза: Това са думите, които ви говорих, когато още бях с вас, че трябва да се изпълни всичко, което е писано за Мене в Моисеевия закон, в пророците и в псалмите. Тогава им отвори ума, за да разбират Писанията. И им каза: Така е писано, и така трябваше Христос да пострада и да възкръсне от мъртвите на третия ден; и да се проповядват в Неговото име покаяние и опрощение на греховете между всички народи, като се започне от Йерусалим. А вие сте свидетели на тези неща. И ето, Аз изпращам върху вас обещанието на Моя Отец; а вие останете в град Йерусалим, докато се облечете със сила отгоре.

Времето на изчакване е отбелязано чрез заповедта да се чака в Ерусалим за сила. Именно тук при милеритите се осъществява надаряването на вестта със сила.

Да се бавиш означава да чакаш. „Блажен е онзи, който чака.“ За какво? За наделяването със сила.

Не можете правилно да разберете овластяването на Среднощния вик, ако не разбирате времето на забавянето, когато им е заповядано да чакат за тази сила. То е част от историята. За да продължи да свети светлината, поставена зад вас, трябва да разбирате цялата история.

Може би все още не виждате накъде води това, но утре то ще стане ясно.

Трите пророчества и времето на забавянето

Три пророчества доведоха милеритите до едно погрешно схващане, което причини времето на забавянето и първото разочарование. Тези пророчества са същите онези три, за които Уилям Милър каза, че му е било дадено началото: 1335-те, 2520-те и 2300-те дни.

Ако разбирате, че времето на забавянето е специфичен компонент на Среднощния вик, трябва да попитате какво пороци времето на забавянето. Това бяха тези три времеви пророчества: 1335, 2520 и 2300.

Ако отхвърляте пророчеството за 2520 и 1335, вие отричате Среднощния вик и падате от пътеката долу в нечестивия свят.

Натам вървим с всичко това.

Те се бавят, защото трябва да чакат сила отгоре; а в милеритската история тази сила беше Среднощният вик.

Но вие останете в град Ерусалим, докле се облечете със сила отгоре. И ги изведе вън до Витания; и, като издигна ръцете Си, ги благослови. И стана така, че докато ги благославяше, се отдели от тях и се възнесе на небето. И те Му се поклониха и се върнаха в Ерусалим с голяма радост. Лука 24:49-52.

Витания е предградие на Йерусалим, на около миля и половина от града. По времето на Исус това е било значително разстояние, тъй като хората навсякъде са се придвижвали пеша.

Витания означава „Дом на бедните“.

Любимото място на Исус беше Витания, където живеяха Лазар, Мария и Марта.

Струва си да се отбележи, че Триумфалното влизане е събитието, което сестра Уайт използва, за да опише Среднощния вик.

Преди Исус да влезе в Йерусалим за Тържественото влизане, Той се забави във Витания, Дома на бедните. Има време на забавяне, което предхожда Тържественото влизане, както има и време на забавяне, което предхожда Среднощния вик. Те са паралелни истории, но

ние все още разглеждаме Лука 24:44–52 и чакането и забавянето в Йерусалим.

В „Ранни писания“, стр. 247, говорейки за милеристкото движение, сестра Уайт казва:

Разочарованите видяха от Писанията, че се намират във времето на забавянето и че трябва търпеливо да очакват изпълнението на видението. Същото доказателство, което ги бе довело да очакват своя Господ през 1843 година, ги доведе да Го очакват през 1844 година.

При Среднощния вик на милеристите им се отвори разбирането на Писанията.

„Разочарованите“ от първото разочарование видяха от Писанията, че се намират във времето на забавянето, и същите доказателства, които ги бяха довели до предсказването на 1843 г. като време на Господното завръщане, сега доказваха 1844 г.

Какво бе сторил Господ за тях? Той отвори ума им. Това е успоредна история с учениците.

Времето на Яковото забавяне и Заветът

В разказа за Яков има време на забавяне. Това време на забавяне осветлява много пророчески истини, макар че ние ще се докоснем само до някои от тях.

Битие 28, започвайки от 10-ия стих, показва, че историята на Яков предобразява края на света. Синовете на Яков представляват 144 000 в края на света.

Яков имаше синове от четири жени — две съпруги, Рахил и Лия, и две наложници. Той трябваше да работи за съпругите си: 2520 дни за Лия и 2520 дни за Рахил. В историята на Яков виждаме и двете 2520, представляващи Северното и Южното царство.

Яков е символ на историята на милеритското движение и на 144-те хиляди. Неговата история следва да ни даде светлина в края на света.

И Яков излезе от Вирсавее и тръгна към Харан. И стигна до едно място, и пренощува там, понеже слънцето бе залязло; и взе от камъните на онова място, и ги сложи за възглавие, и легна на онова място да спи. И сънува, и ето, стълба беше поставена на земята, а върхът ѝ стигаше до небето; и ето, Божиите ангели възлизаха и слизаха по нея. И ето, Господ стоеше над нея и каза: Аз съм Господ, Богът на баща ти Авраам, и Богът на Исаак; земята, на която лежиш, на теб ще я дам и на твоето потомство; и твоето потомство ще бъде като земния прах, и ще се разпростреши на запад и на изток, и на север, и на юг; и в теб и в твоето потомство ще се благословят всички земни племена. И ето, Аз съм с теб и ще те пазя навсякъде, където отидеш, и ще те върна пак в тази земя; защото няма да те оставя, докато не извърша онова, което съм ти говорил. Битие 28:10–15.

Господ влиза в завет с Яков. Когато Господ влиза в завет с Моисей и Израил, има време на забавяне; когато Той влиза в завет с Яков, има време на забавяне; когато Той влиза в завет със съвременния Израил в милеритската история, има време на забавяне; и когато Той влиза в завет с християнската църква на Петдесетница, има време на забавяне.

В тази история, през времето на забавянето, Господ отваря разбирането на Своя народ за Своето Слово, символизирано чрез стълбата с ангели, възлизащи и слизащи — символ на общението между Бога и човека.

И тъй, Яков се събуди от съня си и каза: Наистина Господ е на това място, а аз не съм знаел. И се уплаши, и рече: Колко страшно е това място! Това не е нищо друго освен Божият дом, и това е небесната порта. Битие 28:16, 17.

При Среднощния вик милеритовите девиси се пробуждат и стават Божият дом. Той влиза в завет с тях, като ги прави съвременния Израил.

И Яков стана рано сутринта, взе камъка, който бе сложил за възглавие, изправи го за стълб и изля масло върху върха му. И нарече името на онова място Ветил; а първоначално името на онзи град беше Луз. Битие 28:18, 19.

„Луз“ е променен. Милеристите не бяха Божият народ през 1798 година. Историята на милеристите е историята за това как Той влиза в завет с тях и ги прави Свой народ, като ги променя от „Луз“ в „Ветил“.

И Яков даде оброк, като каза: Ако Бог бъде с мене и ме пази в този път, по който отивам, и ми даде хляб да ям и дреха да се облека, тъй щото да се върна с мир в бащиния си дом, тогава Господ ще бъде мой Бог; и този камък, който поставих за стълб, ще бъде Божий дом; и от всичко, което ми дадеш, непременно ще давам десятък на Теб. Битие 28:20–22.

Обетът на Яков е встъпване в завет. Той моли Бога да го пази в пътя — Старите пътеки — и да му даде хляб да яде. Милеритите трябва да ядат своя собствен хляб и да не се връщат към протестантското безумие.

Ако продължаваме да ядем хляба, който Бог ни дава, Той ще поддържа Своя завет с нас. Хлябът и облеклото в обета на Яков символизират истините върху Картата от 1843 година, които Елън Уайт нарича Скалата на вековете — древните пътища и хляба.

„Стълбата, която Яков видя в нощното видение, с основата си опряна на земята и с най-горното си стъпало, достигащо до най-високите небеса; Сам Бог над стълбата и Неговата слава, сияеща върху всяко стъпало; ангели, възлизащи и слизайки по тази стълба на сияйна светлина — е символ на постоянното общение, поддържано между този свят и небесните места. Бог осъществява Своята воля чрез посредничеството на небесните ангели в непрестанно общение с човечеството. Тази стълба разкрива пряк и важен канал за общение с жителите на тази земя. Стълбата представляше на Яков Изкупителя на света, Който свързва земята и небето. Всеки, който е видял доказателствата и светлината на истината и приема истината, изповядвайки вярата си в Исус Христос, е мисионер в най-висшия смисъл на думата. Той е приемник на небесни съкровища и негов дълг е да ги предава, да разпръсква онова, което е получил.“

Fundamentals of Christian Education, 270.

Когато Той разтваря разбирането им във времето на очакване, Той прави това, като изпраща ангели нагоре и надолу по стълбата.

Ако сте приели истината, вие носите отговорността да я споделяте. Ако изпълнявате своята отговорност, вие ставате стълбата — канала за общуване. Ние сме призвани да бъдем този канал.

„Стълбата представляваше Христос; Той е каналът за общение между небето и земята и ангелите се движат насам и натам в непрестанно общение с падналия човешки род. Думите на Христос към Натанаил бяха в съгласие с образа на стълбата, когато каза: „Истина, истина ви казвам: отсега ще виждате небето отворено и Божиите ангели да възлизат и слизат над Човешкия Син.“ Тук Изкупителят отъждествява Себе Си с тайнствената стълба, която прави възможно общението между небето и земята.“ *Review and Herald*, November 11, 1890.

Яков има време на забавяне; той се бави и сънува стълбата, която представлява това, че Господ отваря разбирането за Своего Слово на Своя народ по време на забавянето. В тази история Господ влиза в завет със Своя народ, извежда го от Луз и го прави Ветил — Божият дом.

Каналът на общение, представен от ангелите, които се възкачват и слизат по стълбата, която е Христос, е представен също и в Захария. Сестра Уайт коментира това в *Review and Herald*, 20 юли 1897 г., макар и да използва различен символ.

„Помазаните, стоящи пред Господа на цялата земя, заемат положението, което някога бе дадено на Сатана като покриващ херувим. До светите същества, които обкръжават Неговия престол.“

Кои са „светите същества“? Ангели. „Чрез светите същества, които обкръжават Неговия престол, Господ поддържа постоянно общение с жителите на земята.“ Това е стълбата. Само че тук сестра Уайт няма да използва стълбата като символ.

„Златното масло представлява благодатта, чрез която Бог поддържа светилниците на вярващите снабдени, за да не затрептят и угаснат. Ако не беше това свято масло, изливано от небето чрез вестите на Божия Дух, силите на злото биха имали пълна власт над хората.

Бог бива обезчестяван, когато не приемаме вестите, които Той ни изпраща. Така ние отказваме златното масло, което Той би излял в душите ни, за да бъде предадено на онези, които са в тъмнина. Когато дойде призивът: „Ето, младоженецът идва; излезте да го посрещнете“, онези, които не са приели святото масло, които не са съхранили благодатта на Христос в сърцата си, ще установят, подобно на неразумните девизи, че не са готови да посрещнат своя Господ. Те нямат в себе си сила да придобият маслото и животът им претърпява крушение. Но ако бъде поискан Светият Дух на Бога, ако умоляваме, както Моисей: „Покажи ми славата Си“, Божията любов ще се излее в сърцата ни. Чрез златните тръби златното масло ще бъде предадено на нас. „Не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез Духа Ми, казва Господ на Силите.“ Като приемат светлите лъчи на Слънцето на правдата, Божиите чедра светят като светлини в света.“ *Review and Herald*, July 20, 1897.

В историята на Яков имаме историята на милеритското движение. Има време на забавяне, и той вижда стълбата, която представлява връзката между Небето и Земята.

Захария ни говори за две златни тръби. Една стълба има две основни страници, но Захария ги нарича две златни тръби.

Ние трябва да приемаме вестите, които слизат по стълбата на Небето, и да ги предаваме на другите. Ако правим това, ставаме част от стълбата, част от процеса на предаване.

Сестра Уайт свързва това с притчата за десетте девици.

В историята на милеритите те изпълняваха притчата за десетте девици. Времето на забавянето на Яков е времето на забавянето от Матей 25 и Авакум 2: „Ако и да се забави видението, чакай го.“

Историята на Яков и на Захария представляват едни и същи времена на забавяне.

Времето на забавяне, наред с други неща, бележи, че Господ предстои да увеличи разбирането на Своите последователи за Божието Слово. Ако не приемете това свято масло, вие сте неразумна девица.

Когато стигнете до тази история, когато вратата се затвори и вие сте неразумна девица, сестра Уайт казва: „Най-тъжните думи, които някога са били чути: „Не ви познавах.““

Не можете да отделите времето на забавяне от Среднощния вик. Времето на забавяне поражда изливането на Светия Дух, което отваря разбирането на Божия народ за Словото при Среднощния вик и осигурява онова масло, което отличава мъдрите от неразумните девици.

Времето на забавянето и най-великото чудо на Христос

Има време на забавяне, когато Христос извърши Своето коронно дело — възкресяването на Лазар.

Иисус получи вестта: „Лазар е болен. Ела, погрижи се за него.“ Но Иисус не отиде веднага.

Сестра Уайт казва, че учениците се препънаха в това. Те се чудеха защо Той няма да помогне на Своя приятел или да докаже силата Си като Месията. Но Той се забави.

„Като се забави да дойде при Лазар, Христос имаше цел на милост към онези, които не Го бяха приели. Той се забави, за да може чрез възкресяването на Лазар от мъртвите да даде на Своя упорит, невярващ народ още едно доказателство, че наистина е „възкресението и животът“. Той не желаше да се откаже от всяка надежда за народа — бедните, блуждаещи овце от Израилевия дом. Сърцето Му се късаше поради тяхното неразкаяние. В Своята милост Той възнамеряваше да им даде още едно доказателство, че е Възстановителят, Единственият, Който можеше да изведе наяве живота и безсмъртието. Това трябваше да бъде доказателство, което свещениците не можеха да изопачат. Това бе причината за Неговото забавяне да отиде във Витания.“ Копнежът на

вековете, 529.

Той се забави, за да им даде още едно доказателство, че има силата да връща мъртвите към живот. Това върховно чудо, възкресяването на Лазар, положи Божия печат върху Неговото дело и върху претенцията Му за Божественост. При Среднощния вик Господ въздига мъдрите девици. Това е илюстрация на процеса на запечатване. Милеритите бяха запечатвани, като предоставят илюстрация на запечатването на 144-те хиляди. Урокът от Лазар е, че Христос може да вземе някого, мъртъв в престъпления и грехове, и да го оживотвори. В разказа за Лазар Христос определя смъртта като сън. Всички те спят. Той се забавя. Той ще възкреси Лазар, като ги оживотвори и положи Своя печат върху тях. Това е Неговото върховно чудо. В нашата история, когато Той запечатва 144-те хиляди, Той ги издига като знаме. Захария казва, че това знаме е като скъпоценни камъни в корона. Това е Неговото коронно дело.

С изливането и разкриването на истината в милеритската история, времето на забавянето отбелязва момента, когато Господ разкрива истината. Стълбата, по която ангели се възкачват и слизат, е мястото, където се извършва процесът на запечатване.

Триумфалното влизане и среднощният вик

Сега разглеждаме Триумфалното влизане. Забележете с какво Сестра Уайт сравнява Триумфалното влизане в „Духът на пророчеството“, том 4, стр. 250.

„Среднощният вик не бе толкова разнасян чрез доводи, макар че библийското доказателство беше ясно и неопровержимо. С него вървеше една подтикваща сила, която раздвижваше душата. Нямаше съмнение, нямаше колебание. При случая на триумфалното влизане на Христос в Йерусалим народът, събрал се от всички краища на страната, за да пази празника, се стичаше към Елеонския хълм и, когато се присъединяваше към множеството, което съпровождаше Исус, поемаше вдъхновението на часа и спомагаше да се усили възгласът: „Благословен, Който иде в името Господне!“ [Матей 21:9.] По същия начин и невярващите, които се стичаха към адвентните събрания — едни от любопитство, други само за да се присмиват — усещаха убеждаващата сила, съпровождаща вестта: „Ето, Младоженецът иде!““

Триумфалното влизане представлява Среднощния вик.

Нека прочетем какво казва сестра Уайт за Триумфалното влизане в *The Youth Instructor*, 21 февруари 1901 г.

Времето на влизането на Христос в Йерусалим беше най-прекрасният сезон на годината. Елеонският хълм беше покрит със зеленина като с килим, а горичките бяха прекрасни с разнообразната си листна украса. От околностите на Йерусалим мнозина бяха дошли на празника с искрено желание да видят Исус.

Защо? Защото бяха чули за Лазар.

„Върховното чудо на Спасителя, възкресяването на Лазар от мъртвите, бе оказало чудно въздействие върху народа и голямо, въодушевено множество бе привлечено към мястото, където Исус пребиваваше.“

И тъй, Той се бави във Витания преди Триумфалното влизане.

Това се отнася за времето на изчакване.

Следобедът бе преполовен, когато Исус изпрати учениците Си в селото Витфагия, като каза: „Идете в селото, което е срещу вас, и веднага ще намерите вързана ослица, и осле с нея; отвържете ги и Ми ги доведете. И ако някой ви каже нещо, кажете: Господ има нужда от тях; и веднага ще ги изпрати.“

Това беше първият път по време на Неговото служение, когато Христос се съгласи да язди, и учениците изтълкуваха това като знак, че Той е на път да заяви Своята царска мощ и власт и да заеме мястото Си на Давидовия престол. С радост те изпълниха поръчението. Намериха ослето, отвързаха го и го доведоха при Исус, Който седна на него. Когато Исус зае мястото Си върху животното, въздухът се изпълни с възгласи на хвала и тържество. Той не носеше никакъв външен белег на царско достойнство, не беше облечен в държавни одежди, нито Го следваха войници. Но беше заобиколен от множество, развълнувано от очакване. Той току-що беше възкресил мъртвия. Хората мислеха, че идва, за да бъде Спасителят на Израил. Кой бяха тези хора?

Мнозина се заблуждават с ласкателното убеждение, че часът на освобождението на Израил е настъпил. Във въображението си те виждат римската войска разпръсната и прогонена от Ерусалим, а юдейския народ отново свободен от игото на потисника. От уста на уста преминава въпросът: „Ще възстанови ли Той в това време царството на Израил?“ Мнозина сред множеството си припомнят думите на пророка: „Ликувай много, дъще Сионова; възкликни, дъще Ерусалимова: ето, твоят Цар иде при тебе: праведен е Той и носи спасение; кротък и възседнал осел.“ Всеки се стреми да надмине другия в отклика си към пророческото минало. Викът отеква от планина до долина: „Осанна на Давидовия Син!“ — Среднощният вик — „Благословен, Който иде в името Господне; осанна във висините.“

В онова шествие не се чуваше нито плач, нито ридание. Онези, които някога бяха слепи, но чиито очи бяха изцелени от Божия Син, водеха отпред.

Кой води пътя? Онези, които някога са били лаодикийци.

Те се струпаха около Исус, докато един, когото Той бе възкресил от мъртвите, водеше животното, на което Той яздеше. Онези, които някога бяха глухи и неми, а сега изцелени, допринасяха за усиляването на радостните осани. Хромите, които вече ходеха, отчупваха палмови клони и ги постилаха по пътя Му.

Прокаженият, някога отлъчен от обществото, беше там, очистен чрез силата на Спасителя. Той постла дрехата си по пътя на Спасителя, възкликвайки: „О, благодарете на Господа, защото е благ, защото милостта Му е довека.“

Изцеленият обладан от демони беше там, вече с бистър ум, и прибавяше своето свидетелство: „Господ извърши за мене велики неща, заради което се радвам.“

Възкресените мъртви бяха там и Го възхваляваха. Вдовицата и сирачето разказваха за Неговите чудни дела. Малки деца, изцелени от болести, и върнатите от гроба постилаха пътя на Изкупителя с палмови клони и цветя.

И тъй, Исус пребивава в Дома на бедните, което се отнася до Времето на изчакване.

Защо? Защото Той предстои да излее Своя Свети Дух и да отвори разума им, като се отнася до Среднощния вик.

В този разказ Той идва като Цар, отнасящо се до 22 октомври 1844 г. Идва ли Исус да приеме царство на 22 октомври 1844 г.? Да.

Това е Триумфалното влизане, и има такива, които ще издигнат Среднощния вик.

Кои са тези хора? Те са онези, преобразени чрез силата на Христос.

Вестта за Христовата правда, за Неговата сила да ни преобразява от слепи в зрящи, от мъртви в живи, от прокажени в чисти, е носена в историята на Триумфалното влизане, предобразяваща Среднощния вик. Какво носи тази вест?

На какво язди Христос? На осел. Именно Посланието на исляма носи посланието за Христовата праведност.

През 1840 г. овластяването на вестта на Първия ангел беше свързано с възпирането на исляма. Първата вест води към Втората вест; те не могат да бъдат отделени.

Първата вест носи Втората вест.

Първата вест бе потвърдена, когато ислямът бе възпрян, с което се изпълни пророчеството. Това потвърждение даде сила на вестта на първия ангел и доведе до това протестантите да затворят вратите си за нея.

Затварянето на вратите от протестантските църкви беше отхвърляне на Посланието на Исляма.

Историята на милеритското движение предобразява нашата история.

Времевият вест на Христовата праведност при запечатването на 144-те хиляди, когато Господ излива Своя Свети Дух и отваря Писанията за лаодикийците и прокажените на адвентизма, отново се носи от ослицата — Вестта на исляма.

„През лятото и есента на 1844 година бе дадено провъзгласяването: „Ето, Младоженецът иде.“ Тогава се проявиха двете категории, представени чрез разумните и неразумните девици — едната категория, която с радост очакваше явяването на Господа и която прилежно се бе подготвяла да Го посрещне; другата категория, която, повлияна от страх и действаща по подтик, се бе задоволила с една теория на истината, но бе лишена от

Божията благодат. В притчата, когато младоженецът дойде, „онези, които бяха готови, влязоха с него на сватбата“. Идването на младоженеца, представено тук, става преди сватбата. Сватбата представлява приемането от Христос на Неговото царство. . . .“
Великата борба, 427

Триумфалното влизане е идването на Царя. На 22 октомври 1844 г. Той получава Царството. Това е Триумфалното влизане.

Именно в този период от време двете категории биват запечатвани в своята участ.

Провъзгласяването „Ето, Младоженецът иде“ през лятото на 1844 година накара хиляди да очакват непосредственото пришествие на Господа. В определения час Младоженецът дойде не на земята, както народът очакваше, а при Стария по дни на небето, на брака, за приемането на Своето царство. „И ония, които бяха готови, влязоха с Него на брака; и вратата“ — какво? — „се затвори.“ Те не трябваше да присъстват лично на брака; защото той се извършва на небето, докато те са на земята. Последователите на Христос трябва „да чакат своя Господ, когато ще се върне от сватбата“. Лука 12:36. Но те трябва да разбират Неговото дело и да Го следват чрез вяра, когато влиза пред Бога. Именно в този смисъл за тях се казва, че влизат на брака.“ Великата борба, 427.

Библейски препратки към времето на забавянето

Няколко библейски стиха подчертават времето на забавяне. Ще ги разгледаме накратко и ще завършим с едно изявление на сестра Уайт.

А когато младоженецът се забави, всички задряха и заспаха. Матей 25:5.

Точно тук, 22 март 1844 г., във връзка с времето на забавянето.

22 март 1844 г. не е предсказание от библейско пророчество. Това е датата, която милеритите погрешно разбраха, но тя доведе до първото разочарование и отбеляза времето на забавянето.

Писанията не твърдят, че Бог причинява времето на забавяне. То се поражда от неразбирането на народа: „Ако и да се бави видението, чакай го, защото то няма да се забави, не лъже.“

Блажен е онзи, който чака и достигне до хилядата триста и тридесет и петте дни. А ти върви по пътя си до края; защото ще почиваш и ще застанеш в своя дял в края на дните.
Данаил 12:12, 13.

Можете да прочетете това по два начина. И в двата случая:

Блажен е онзи, който чака, и блажен е онзи, който достигне до 1335. А ти върви по пътя си до края; защото ще почиваш и ще застанеш в дела си в края на дните.

Благословието от достигането до 1335 не се отнася просто до стигането до края на времеовото пророчество. На схемата 1335 завършва през 1843 година. Благословието не е

просто края на пророчеството, а преживяването на времето на забавяне. Благословението настъпва между Времето на забавяне и 22 октомври 1844 година. Тук трябва да чакаш. „Блажен е онзи, който чака.“

И затова Господ ще почака, за да ви окаже благодат, и затова ще се възвиси, за да се смили над вас; защото Господ е Бог на правосъдието; блажени са всички, които Го очакват. Исаия 30:18.

Очакването е от времето на забавянето до 22 октомври 1844 година. Ако Го очаквате, ще бъдете благословени.

Защото видението е още за определеното време, но накрая ще проговори и няма да излъже; ако и да се бави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да се забави. Авакум 2:3.

Неразбирането на милеристите доведе до времето на забавянето. Видението е за определено време — 22 октомври 1844 г. То няма да излъже, но вие ще помислите, че се бави, поради неразбиране.

Замислил ли Господ недоразумението? Да. Сестра Уайт казва това.

Господ произведе неразбирането чрез Картата от 1843 г. Уилям Милър каза, че никога не е заявявал окончателно 1843 г., но през 1843 г. братята го помолиха да премахне „ако“ и да отбележи 1843 г. като ориентир. Сестра Уайт казва, че това е пророчески ориентир, изпълнение на Авакум 2. Този ориентир, догматично отбелязващ 1843 г., произведе времето на забавянето.

„Блажени са очите, които видяха нещата, видени през 1843 и 1844 година. Вестта бе дадена. И не бива да има никакво забавяне в повторното възвестяване на вестта, защото знаменията на времето се изпълняват; заключителното дело трябва да бъде извършено. Велико дело ще бъде извършено за кратко време. Скоро ще бъде дадена по Божие определение вест, която ще се разрасне в силен вик. Тогава Даниил ще застане в жребия си, за да даде своето свидетелство.“ Manuscript Releases, volume 21, 437.

Забележете Даниил 12:12, 13: „Блажен е онзи, който чака и достигне до хилядата триста тридесет и пет дни.“ — „Блажен е онзи, който стигне до 1335. Блажен е онзи, който стигне до 1843,“ това е стих 12.

Стих 13:

А ти върви по пътя си до края; защото ще починеш и ще застанеш в своя дял в края на дните. Даниил 12:12, 13.

Сестра Уайт свързва заедно стихове 12 и 13, като казва, че благословението на 1335-те се изпълнява през 1843 и 1844 година. То не се отнася до определен момент във времето, а до онези, които очакват тържественото влизане на Христос в Йерусалим, разпознават ангелите, възлизащи и слизащи по стълбата, и встъпват в завет с Господа, когато Той им дава двете плочи на завета.

